

Μαντίλια με «άρωμα» F1!

ΟΙ ΠΡΟΚΗΞΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΑΙΜΑ ΤΗΣ. Η ΑΔΡΕΝΑΛΙΝΗ ΣΤΟΥΣ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΗΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΑΙ Η ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗ ΜΕ ΜΑΝΤΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΟΣΕΤ, ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΩΡΑ ΣΤΙΣ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΚΑΝΕΙ ΣΥΝΤΟΜΑ «ΠΡΕΜΙΕΡΑ» ΣΤΟ HARRODS ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ, ΔΙΝΕΙ ΝΕΟ ΑΕΡΑ ΣΤΟ ΕΙΚΑΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΣΥΜΠΑΝ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ

Μίνα
Παπαθεοδώρου
- Βαλυράκη

Κ

άθε πίνακάς της ξεχειλίζει από ενέργεια, ταχύτητα και χρώμα. Δεν θα μπορούσε να είναι και αλλιώς. Τα στερεότυπα, άλλωστε, δεν της ταιριάζουν. Στον ανδροκρατούμενο εικαστικό χώρο κατάφερε να επιβάλει από νωρίς το ταλέντο της. Πάτησε γκάζι στη διεθνή σκηνή της ζωγραφικής, ενώ κέρδισε μια ντουζίνα διακρίσεις και βραβεία σε όλο τον κόσμο. Οδήγησε γρήγορα αυτοκίνητα. Και ήπιε τον καλύτερο καπουτσίνο στη -δεύτερη- γειτονιά της, τη Φλωρεντία. Στις 12 Νοεμβρίου η νέα της συλλογή με τα εκθαμβωτικά σε χρώμα μαντίλια και ποσέτ θα παρουσιαστεί για πρώτη φορά στην Αθήνα, στην γκαλερί Artion στη Βουκουρεστίου, με θέμα -τι άλλο;- τη Formula 1 που την έκανε παγκοσμίως γνωστή. Η πρωτότυπη συλλογή της «Mina P.V.+TDS» λανσάρεται ήδη στην Αμερική, ενώ θα ακολουθήσουν το Λονδίνο -ξεκινώντας από το Harrods-, η Γενεύη και το Ντουμπάι. Η πρότασή της έγινε πέρος. Στο κινηματογραφικό φεστιβάλ του Μιλάνου FICTS, όπου η Αμερικανο-γιαπωνέζα βραβευμένη σκηνοθέτις Yuriko Gamo Romer πρότεινε στον Jim Hazen, πρόεδρο του Aston Martin Club North America, την ιδέα της συλλογής από μετάξι στο πλαίσιο του «Art and Fashion». Η Μίνα βρήκε την πρόταση καταπληκτική. Όλα έγιναν ταχύτατα και σε λίγους μήνες ετοιμάστηκε η μεγάλη συλλογή στο Κόμο, εκεί όπου τυπώνονται τα μετάξια του Hermès και του Gucci.

ΕΝ ΑΡΧΗ ΗΝ Η FORMULA 1

Η σχέση της Μίνας Παπαθεοδώρου - Βαλυράκη με τις μονοθέσιες βολίδες της Formula 1 δεν είναι καινούρια. Ξεκινά από παλιά. Ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '80 δραπέτευε κάθε Μάιο, με τον αρχιτέκτονα αδελφό της Θανάση, στο θορυβώδες Μόντε Κάρλο, αφήνοντας την αιώνια προεμία της Φλωρεντίας, όπου έμενε για τις μεταπτυχιακές της σπουδές. Οι εναλλαγές πάντα της άρεσαν. Πόσο μάλλον όταν πρόκειται για «υπερηχητικά» αυτοκίνητα. Τα

μεγάλα κυβικά, η μυρωδιά της βενζίνης και η αδρεναλίνη, που δονούσε από άκρη σε άκρη το πριγκιπάτο, της άνοιγαν νέους ορίζοντες. Η ταχύτητα κέντριζε τη φαντασία της. Η έμπνευσή της μετουσιωνόταν σε έναν ορμητικό εικαστικό χείμαρρο, που από τη στιγμή που πήρε μπρος ήταν δύσκολο να σταματήσει. Μέρα με τη μέρα ο καμβάς έγινε η δική της πίστα, όπου κάθε στιγμή προσπαθούσε να ξεπεράσει τον εαυτό της. Το χρώμα έγινε το DNA της. Άλλωστε η διδασκαλία του Γιάννη Μόραλη, που ήταν καθηγητής της στη Σχολή Καλών Τεχνών, και ο διάλογος μαζί του

ΣΥΛΛΟΓΗ

Η πρωτότυπη συλλογή των εικαστικών με χρωματιστά μαντίλια και ποσέτ φέρει τον τίτλο «Mina P.V. + TDS» και θα παρουσιαστεί στην γκαλερί Artion στις 12 Νοεμβρίου.

το είχαν ριζώσει βαθιά μέσα της.

«Το χρώμα κάνει τις επιφάνειες να πάνονται. Το σχέδιο μετουσιώνει το χρώμα και το χρώμα μεταλλάσσει το σχέδιο» μας λέει. «Από το δασκάλο μου, τον Γιάννη Μόραλη, δεν ξεχνάω

-εκτός από το ήθος του- τη μεγάλη σημασία που έδινε στο χρώμα και τη σύνθεση. Μας καθοδηγούσε να δουλεύουμε με τα τρία βασικά χρώματα -το κόκκινο, το μπλε και το κίτρινο- και μας προέτρεπε να διαχειριστούμε

ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΟΡΩΝ
Η συλλογή «Mina P.V. + TDS» λανσάρει
ήδη στην Αμερική, ενώ θα ακολουθήσουν
το Λονδίνο, ξεκινώντας από το Harrods,
η Γενεύη και το Μπουμπάι.

«Η ζωή δεν χρειάζεται ταχύτητα. Είναι από μόνη της πολύ γρήγορη».

τη σύνθεσή μας με έναν τρόπο όσο γίνεται πιο μοναδικό». Ο δάσκαλός της πρέπει να δικαιώθηκε στους πίνακές της. Τα έντονα χρώματα πρωταγωνιστούν στα έργα της, όπως και η ταχύτητα. Η Formula 1 δεν την αφήνει ήσυχη. «Η Formula 1 είναι πρόκληση, επιμονή στη λεπτομέρεια, έμπνευση, εκκωφαντικοί ήχοι, ένταση και ατέρμονη κίνηση». Έργα της που απεικονίζουν έντονα κόκκινα αγωνιστικά αυτοκίνητα βρίσκονται σε πάμπολλα

μουσεία και συλλογές σε όλο τον κόσμο. Από το Εθνικό Μουσείο της Ινδιανάπολης μέχρι το εργοστάσιο της Lamborghini στην Μπολόνια. «Θεωρώ σημαντικό το γεγονός ότι ένα έργο εκτίθεται στο κοινό, γιατί έτσι "συνομιλεί" και δοκιμάζεται στο χρόνο. Προσωπικά μου δίνει μεγάλη δύναμη το να ξέρω πως έργα μου βρίσκονται σε μουσειακό χώρο, όπου ο θεατής έχει την ευκαιρία να έρθει σε επαφή μαζί τους». Την ίδια μεγάλη επιτυχία με τη Formula

1 έχουν και οι αθλήτες της. Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, πως το 2001 εκλέχτηκε «Παγκόσμιος Καλλιτέχνης των Σπορ» από την Ακαδημία των Σπορ των Ηνωμένων Πολιτειών για τους Χειμερινούς Ολυμπιακούς του Salt Lake City του 2002, όπου το έργο της «Ο σκίερ σε κατάβαση» αποτέλεσε την επίσημη αφίσσα των Αγώνων. Αλλά την ίδια εντύπωση προκάλεσε και εκείνη με την εμφάνισή της στα Ηνωμένα Έθνη, όπου παρουσία του γενικού γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών Κόφι Ανάν μίλησε στις διεθνείς αντιπροσωπείες, αναλύοντας το έργο της «Ολυμπιακή εκκεχειρία», που βρίσκεται στη μόνιμη συλλογή των Ηνωμένων Εθνών στη Νέα Υόρκη. «Με εμπνέει και με μαγεύει η αγωνία των αθλητών, η θέλησή τους και η προσπάθειά τους να κατακτήσουν το στόχο τους, να ξεπεράσουν τα όριά τους. Πολύ συχνά νιώθω ότι ταυτίζομαι μαζί τους όσον αφορά την αγωνία και την υπέρβαση του καλλιτέχνη». Αν και έχει μελετήσει όλα τα αθλήματα, το βλέπει είναι το αγαπημένο της. Ίσως επειδή της θυμίζει τα ανέμελα σχολικά χρόνια στο Αρσάκειο Ψυχικού.

ΑΠΟ ΤΗ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ ΜΕ ΑΓΑΠΗ

Όσοι τη γνωρίζουν καλά δεν παραξενεύονται από το πάθος της με την ταχύτητα. Η αριστοτέρ λωρίδα και στην οδήγηση και στη ζωή είναι ενδιαφέρουσα. «Δεν τη βαριέσαι ποτέ, αρκεί να μην έχεις μπροστά σου εμπόδια» σχολιάζει. Στο γκάζί είναι γενναίοδορη. Άλλωστε οι πρώτες της αγάτες ήταν μια Alfa Romeo GTV και η Maserati Biturbo. Και με τα δύο αυτοκίνητα έγραψε χιλιάδες χιλιόμετρα στους ιταλικούς αυτοκινητόδρομους. «Η autostrada είναι ένας δρόμος που σου δίνει ελευθερία και σου επιτρέπει να αναπτύξεις υψηλές ταχύτητες. Σε ό,τι αφορά στη δική μας εθνική οδό, δεν βρίσκω κανένα ενδιαφέρον. Θεωρώ πολύ επικινδύνους τους ελληνικούς αυτοκινητόδρομους». Ωστόσο η ταχύτητα δεν είναι εμμονή, αλλά ούτε και απωθημένο της. «Η ζωή δεν τη χρειάζεται, είναι από μόνη της πολύ γρήγορη» προσθέτει.

Τη Φλωρεντία τη νιώθει σαν δεύτερη πατρίδα της. «Ουσιαστικά εκεί ωρίμασα καλλιτεχνικά. Πήγα για μεταπτυ-

χιακές σπουδές στην Ιστορία της Τέχνης στο πανεπιστήμιο εκεί, από όπου πήρα το διδακτορικό μου, και τη λάτρεψα. Μπορώ να πω ότι μετά από τόσα χρόνια στη γειτονιά των Μεδίκων αισθάνομαι μία από αυτούς». Και αν η τέχνη είναι ο ένας λόγος που αγαπάει τη Φλωρεντία, ο άλλος είναι η ποιότητα ζωής. Στα μεγαλύτερα αλλά και στα μικρότερα πράγματα της καθημερινότητας, όπως στον καφέ. «Τον καλύτερο καπουτσίνο στον κόσμο τον απολαμβάνω στη γειτονιά μου. Στο café Marino, στο Oltrarno. Τον ετοιμάζει με μεγάλη φροντίδα ο Lucca φορώντας

την αναγεννησιακή κοκούφο του, ενώ σχεδιάζει το οικοδόμημα της

Φλωρεντίας στο αφρόγαλα».

Ο περισσότερο καλλιτέχνης δένεται με ένα χώρο. Εκεί εμπνέονται, δημιουργούν και ονειρεύονται. «Δεν είναι βέβαια απόλυτο. Εγώ ζωγραφίζα για χρόνια στον υπόγειο χώρο κάτω από το σπίτι μου, ένα υπέροχο loft στο Χολαργό, όπου μπορούσα να συγκεντρωθώ. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορώ να ζωγραφίσω και δίπλα στη θάλασσα, στο σπίτι μου στην Ερέτρια ή στη Φλωρεντία, σε ένα μπαλκονάκι-σοφίτα στο διαμέρισμά με το όνομα Buonaeroti, από όπου βλέπω τον τρούλο του Santo Spirito» ξεκαθαρίζει. Υπάρχει άραγε ένα έργο της που δεν θα το έδινε ποτέ; «Το πορτρέτο του πατέρα μου» λέει αφροισιαστικά και αμέσως μετά σιωπά. ●

ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ FORMULA 1
Τα μονοθέσια ήταν πάντοτε η μεγάλη της αδυναμία, καθώς η ταχύτητα και ο ήχος τους τη συνάρπαζαν, αλλά και την ενέπνευαν για τους πίνακές της.

